

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΑΒΕΛΑΡΔΟΣ ΚΑΙ ΕΛΟΪΖΑ

ΝΑΣ από τους πιο μεγάλους έρωτες των ιπποτικών χρόνων, είχε και ο μεταξύ του 'Αβελάρδου και της 'Ελοΐζας, των δύο αυτών τραγικών έραστών, των οποίων παθητικές και συγκινητικώτατες έπιστολές έδημοσιεύσαμε ήδη στην οικεία σελίδα και θα δημοσιεύσουμε άκριβως άρχές. 'Η γνωριμία των δύο νέων έγινε υπό τις άκόλως περιστάσεις.

'Η 'Ελοΐζα, επειδή έμεινε όρφανή από μικρή, είχε τεθεί υπό την προστασία του θείου της Φινδέρτου, ό οποίος για να μορφώσει καλύτερα την άνεψιά του, προσκόλλησε για διάσκαλό της τον περιφίμο για τη σοφία του 'Αβελάρδο.

'Η 'Ελοΐζα ήταν τότε μόλις είκοσι χρόνων και ό 'Αβελάρδος κατά δεκαοχτώ χρόνια μεγαλύτερός της. 'Η μαθήτριά και ό καθηγητής της αιδάθηκαν άμοιβαία συμπάθεια και δέν άφησαν να άγαπηθούν και να νομιμοποιηθούν χωρίς να γάμω τον σύνδεσμό τους, όπως ακριβώς ό Ρωμαίος και ή 'Ιουλιέττα.

Οι έχθροι όμως του 'Αβελάρδου έξήλεψαν την εύτυχία του και άδελχισαν να τον κατατρέχουν. Για να άποφυγή τον κατατρομέυ του, άναγκάστηκε να βάλει την 'Ελοΐζα σε μοναστήρι και να περιβλήθει και ό ίδιος τό μοναχικό σήμα.

'Ο θείος όμως της 'Ελοΐζας θεώρησε την πράξι του προσβλητική, πλήρωσε μερικους άνθρώπους και τους έβαλε να κακοποιήσουν τον 'Αβελάρδο. Μετά τό πάθημά του αυτό, ό 'Αβελάρδος έφυγε μακριά άπ' την πατρίδα του και πέρασαν δεκαπέντε χρόνια χωρίς να μπορεί στή διάστημα αυτό ν' ανταλλάξει ούτε ένα γράμμα με τη λατρευτή του γυναίκα.

Τελευταία ό πολυταής 'Αβελάρδος κατέφυγε στή μοναστήρι του Κλωνίου, του όποιου ό ήγούμενος τον έδέχτηκε πρόθυμα και τον έφιλοξένησε. 'Υστερα δέ από λίγον καιρό πέθανε και βάφτηκε στή μονή του Παρκαζήτου.

Στή μονή αυτή βρισκόταν κλεισμένη ή 'Ελοΐζα, ή όποία είχε κατορθώσει να άλληλογραφή με τον έαυτό της λίγον καιρό πρό του θανάτου του. 'Η 'Ελοΐζα πέθανε είκοσι χρόνια άργότερα. Τα κόκαλα των δύο έραστών μεταφέρθηκαν στή Παρίσι και σήμερα βρισκονται στή κοιμητήριό του Πέρο Λυσαί.

Με την άγάπη της 'Ελοΐζας και του 'Αβελάρδου άσχολήθηκαν πολλοί ποιητά και συγγραφείς. 'Ο Λαμαρτίνος μάλιστα έγραψε χωριστό βιβλίο για τον 'Αβελάρδο και την 'Ελοΐζα. 'Επίσης ό Θεόφιλος Γκωττέ έξέδωσε με τό ψευδώνυμο Βιβλιόφιμος 'Γαζώβ, έκτενή βιογραφία των δύο άτιμών έρωτευμένων, μαζί με τις έπιστολές που είχαν ανταλλάξει.

Παραθέτουμε παρακάτω μερικες από τις έπιστολές αυτές, έκείνες ακριβώς που άπηύθνη ή 'Ελοΐζα στόν άγαπημένο της, τον καιρό που έλειπε μακριά της κι ήταν κλεισμένη στή μοναστήρι:

«Δατρευτέ μου 'Αβελάρδε, Μέσα σ' αυτό τό θλιβερό μέρος, όπου κατοικεί ή άγνόητη και ή άθωότης, όπου επικρατεί άιώνια γαλήνη και σιωπή, όπου ή καρδιάς ύπακούουν σε άύστηρους νόμους και γίνονται κατ' ανάγκην έναρτετες, μεγάλη φουρτεούνα δένει και στήθη μου.

Τί ειπ' αυτό άραγε πού ξαναζωντανεύει τή φλόγα του μισόσβυστον έρωτά μου; 'Ερωτά σκληρέ, μήπως γεννιέσαι πάλι μέσα στήν καρδιά μου;

'Αλλοίμονο! Είχα γελαστεί πιστεύοντας πως έλησμόνησα. 'Ακόμα άγαπώ, ακόμα ή άγάπη καιεί τό σωθικά μου, ακόμα δέν βρισκω ήσυχία μέσα στόν ύπνο μου...

'Ω άγαπημένο και μοιραίο όνομα! 'Αβελάρδε γλυκειέ μου, σε λατρεύω! Κρατώ τό γράμμα σου, τό χαρτί με τό γράφιμό σου, τό τόσο γνωρίμο στή μάτια μου, κι' έκατό φορές τό διαβάζω, έκατό φορές τό φιλώ...

'Αβελάρδε! 'Αγαπητέ μου 'Αβελάρδε! 'Η 'Ελοΐζα σφίγγει άπάνω στή χείλη της τό γράμμα σου! 'Η 'Ελοΐζα σε φωνάζει και κλαίει και ποειεί και σπαράζεται, 'Αβελάρδε... 'Αβελάρδε!...

'Αλλοίμονο! πόσο μεγάλη είνε ή άδυναμία μου! Τίνος όνομα τολμώ να προφέρω μέσα στήν άπόγνωσι μου; Τό χέρι μου τώρα τό γράφει, άλλα τό λίγο τό δάκρυά μου θα τό σβύσουν...

Θεέ μου άνεξίλιωτε, συγχώρησέ με! 'Η 'Ελοΐζα άναστενάζει κι' έσθ' τής άπαγορεύεις να γράψη πρός τον άγαπημένο σύζυγό

της. 'Εστω όμως...

'Η 'Ελοΐζα ύπακούει στή σκληρή σου διαταγή. 'Αλλά τί λέω; 'Οχι, ή καρδιά μου ύπαγορεύει και ή πένα μου γράφει, έπακούει, γράφει, γράφει, πεταίει, φτερουγίζει... 'Αβελάρδε, χρυσέ μου σύζυγε, σ' άγαπώ!...»

«'Αχ, άγαπημένο μου! 'Η προσευχές, ή νηστείες, τά δεσμά, ή ίκεσίες, όλα όσα κάνω έδώ μέσα είνε μάταια. Και τό δάκρυα δέν σβύνουν καθόλου τή φωτιά της άγάπης μου...

'Αμα διαβάζω τό θλιβερό σου λόγια, πού φανερώνουν τον πόνο της καρδιάς σου, αισθάνομαι, 'Αβελάρδε, να ξαναγεννιέται μέσα μου ή θλίψη μου ή παλιά...

'Αγαπητέ μου σύζυγε, ποθητό πλάσμα, γεμάτο στοργή και φρόνη, όταν ήμουνα στήν άγκαλιά σου, πόσα θέλητρα είχε ό έρωτας για μένα! Και τώρα πούμαι μακριά σου, πόσα δάκρυα μούρχονται στή μάτια!...

Κάποτε νομίζω πως σε βλέπω στεφανωμένο με μυρσίνες, εύτυχιμένο και καταχαρούμενο, σκυμένο μπρός στή πόδια μου. 'Αλλοτε όμως θαρρώ πως σ' άντικρύζω μέσα στις έρημιές, μοναχικό κι' άγριωπό, με τό μέτωπό σου γεμάτο στήχη και με τό σώμα σου στεγνό στήν άνθρα τής νεότης του, κάτωχρο και άμορφο μπρός στούς βωμούς, άγνωστο μέσα στή μοναστήρι.

'Εκεί μέσα λοιπόν πρόκειται να ζήσουν ό 'Αβελάρδος κι' ή άγαπημένη του, λησμονημένοι κι' οι δύο τους, άπό ή θρησκεία φθόνησε την εύτυχία τους κι' έκοψε τους δεσμούς που τους ένωσαν.

'Αχ, δέν είνε καλύτερα ν' άπορασίονομε να πλέξομε πάλι τό ειδύλλιο μας; Μοιράσου με μέσα τις θλίψεις μου κι' έγώ θ' άναστενάξω παντοεινά για σένα...»

«Δατρευτέ μου, πολυαγαπημένο μου, Τά δάκρυα είνε δικά μας και μπορούμε να τά χύνομε. Μά έσθ' μου λές πως τά χρωστούμε στή Θεό και μόνο γι' αυτόν πρέπει να θρηνούμε...

Σκληρέ! 'Απότον έχασα έσένα, τό έχασα όλα. Τό καθετί μου φέρνει δάκρυα στή μάτια. Κλαίω, γιατί έσθ' δέν ζεις πειά για μένα.

Μάθε πως για σένα κλαίω και για σένα πάντα μου θα κλαίω. Σε ρωτώ όμως, 'Αβελάρδε, μπορεί ποτέ ό Θεός να χαιρέται άπ' τά δάκρυα των δυστυχημένων;

Γράψε μου, γράψε μου... Τήν έπιθυμώ πολύ αυτή τή νοσηρή συνομιλία, αυτή τό μαγευτικό κι' ερωτικό ξέσπασμα του νου και της καρδιάς, αυτή την άφωρη άνταπόκρισι των δύο μας, ενώ δέν βλέπουμε ούτε άκούει ό ένας τον άλλον.

Αυτή ή τόσο γοητευτική και τόσο τρυφερή τέχνη της άλληλογραφίας πιστεύω, 'Αβελάρδε, πως θα έπινοήθηκε από κανέναν άπαρηγόρητο έραστή κι' από καμιά μακρονή έρωτευμένη.

Μέσα στή γράμμα μια φλογισμένη καρδιά μπορεί να δείχτη χωρίς να κοκκινισή και να σκορπίση ύλο τό πάθος της τό ερωτικό...

'Αλλοίμονο! 'Η ένωσι μας ήταν νόμιμη και δικαιο. Οι άνθρωποι όμως τή λογίασαν άμορτία και άρχισαν να φωνάζουν εναντίον μας με λύσσα.

'Όταν ή καρδιά μου γνωρίστηκε με τή δική σου και όταν μου πρόσφερες τον έρωτά σου με τό πρόσχημα της φιλίας, έλειπα τό μάτια σου να λάμπουν από γλυκύτατο φώς και την ψυχή σου να ένώνεται με τή δική μου.

Σέ άγάπησα, 'Αβελάρδε! 'Από τότε δέν έγνώρισα παρό τήν ήδονή κι' από τον Θεό μονάχα μια θαμνη άνάμνησι έφύλαξα. Για χάρι σου θυσίασά τό πάντα, τό καθήνον, την τιμή, τή φρόνησι μου.

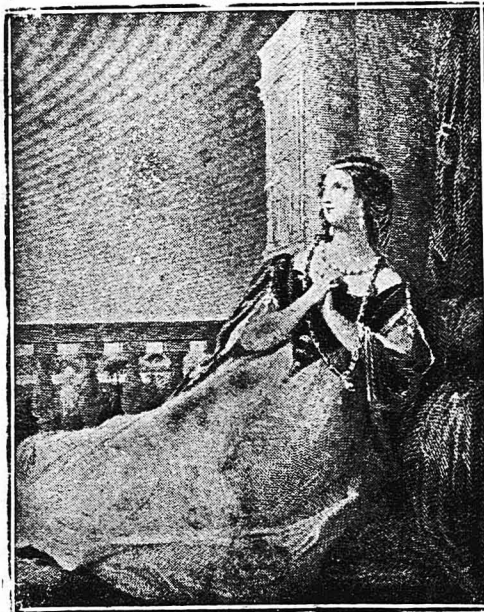
'Ελάτρευε τον 'Αβελάρδο και μέσα στή γλυκύη μου μεθόσι είχα ξεχάσει τις ύπόλοιπες χαρές της γής. Γιατί τις έβρισκα όλες σε σένα...»

«'Αχ! Πώς άλλαξαν τά χρόνια! 'Α, μέρα, καταραμένη μέρα, μέρα που τό χέρι του έχθρου τόλμησε να όπλιση με ξίφος εναντίον μας!...

Κι' έγώ τί έκαμα τότε; 'Η άπελπισία και τό δάκρυά μου πήγαν του κάκου. Τίποτε δέν μπόρεσε να σήση τή φρικαλέα λύσσα τους...

Βάρβαροι, σταθήτε! Σέβαστήτε τον σύζυγό μου και σκοτώστε μονάχα έμένα. 'Εσείς τιμωρείτε τον έρωτα, μά ό έρωτας είνε άμαρτία δική μου...

Ναι, αγαπώ, αγαπώ τρελλά, αγαπώ μ' όλη την καρδιά μου. Χτυ-

'Η 'Ελοΐζα πριν κλειστεί στή μοναστήρι.

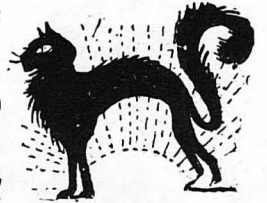
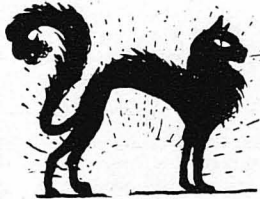
(Χαλκογραφία της εποχής).

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ CHARLES QUINEL

ΕΝΑ ΕΙΔΟΣ ΠΡΩΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ...

(ΗΤΟΙ Ο ΣΟΥΓΙΑΣ ΜΕ ΤΙΣ ΤΡΙΑΝΤΑΕΞΗ ΕΥΚΟΛΙΕΣ!)

(Ο πλανόδιος μικροπωλητής ανέβαινε σ' ένα μόνιππο, άνοιγει τη βαλίτσα του και χτυπώντας δαιμονισμικά ένα μεγάλο βραχμό κουνούδι, άποτεινεται στους περιέργους που μαζεύτηκαν γύρω του, λέγοντάς τους :)

Κυρία, δεσποινίδες και κύριοι! Ένα λεπτό, παρακαλώ... Δεν θα κάνω κατόχρησι του πολυτίμου καθρού σας... Έχω εκ πείρας άπομνησθή ότι η ζωή σας είναι μικρή, ότι ο χρόνος είναι χρήσιμος... Θα αισθανόμουν τύψεις σ' όλη μου τη ζωή αν σας έκανα να χάσετε δύο πέρα μερικάς στιγμές τζάματα και βερσέ, άζοιγοντάς με, χωρίς να βγάλω και μια μικρή όφέλειο απ' το χασομέρι σας αυτό... Ένωσα σας όμως και δεν θα χάσετε... Θα σας δείξω ένα μικρό εμπόρευμα, είδος πρώτης ανάγκης για όλους μας και έχοντας από τώρα εμπιστοσύνη στη λεπτή κρίση του νοήμονος και σεβαστού κοινού, είμαι βέβαιος ότι θα κάνετε χαλάλι τον κόπο που μ' άνωστατε... Μην αραϊώνετε, παρακαλώ... Δεν πρόκειται να πληρώσετε τίποτε... Ψτ! Ψτ! Κύριος! Γυρίστε πίσω... Άκούστε με μονάχα... Κοιμητοήτε καλά, αν έλεγετε... Λίγο μ' ένδιαφέρει αυτό... Μόνον τα αυτιά σας θέλω ξεκούμπωτα... Ωραία... Λοιπόν... Πριν σας δείξω το άφριος καταπληκτικού ένδιαφέροντος αντίκειμενον ποήγιο στην τσέπη μου, είναι απαραίτητος ένας μικρός πρόλογος, για να νοιώσετε σε όλη του την έκταση το σπουδαίον του πράγματος...

... Έδώ και κάμποσα χρόνια λοιπόν, ταξείδενα για την Άμερική με το τριζάταρο κοράβι «Γοργόνα», έναν σκυλιανήτη πρώτης γραμμής, που μόλις βγήκε στον άκeanό κι' είδε πως δεν τάβγαζε πέρα, έθεωρησε καλό να μάζ πετάξει στις άφιλόξενες άκτές της Άντικης Άφρικής...

... Γιατί το ταξείδι μου αυτό; Γιατί το ναυάγιο μου έκεινο; Χμ!... Κάτι μικροοσηματικέσ μου περιπέτειες τέλει πάντον ήσαν ή αίτια άλλης αυτής της καταστασεως, κι' άλλανω σ' αυτές δεν θα σας πω λέξι, γιατί σέβομαι τον πολίτιμο καθρό σας και δεν μπορώ να τον καταχραστό, χασομερώντας σας με τις διζέσ μου παρλαπίτες!...

... Σχεφθήτε λοιπόν, ότι μόλις ναναγίσησε, κανένας άνθρωπος στον κόσμο δεν βρέθηκε στη θέση την τραγική που ήταν σε μένα γραμμένο να βρεθώ... Άς είνε... Λίγα λόγια και καλά... Σχεφθήτε μονάχα πως ο ύποφανόμενος, πάντοτε πρόθυμος και πάντοτε στις διαταγές σας, βρέθηκε μισοπνιγμένος και κοκκαλισμένος απ' το κρύο, καθάλλα πάνω σ' ένα άδειο βαρέλι μέσα στο πέλαγος... Τα κήματα τέλος μ' έφραξαν στις άγριες ένεινες άκτές και πίστηκα ύξασνα αιχμάλωτος από ένα μουλιούκι μαύρον και σκελετωμένον άνθρωποφάγων!...

... Δεμένωσ χειροπόδαρα, σωστό λουκάνικο απ' το πλήθος των σχονιών που φέροναν βόλτες στο κορμί μου, σαν φασιές μορφο παιδιού, όδηγήθηκα στον τρομερό του βασιλιά, προσοφόμενος να του χορηγηώμω για βροδινός μεζές...

... Μου έφραξε ένα μάτι λαιμαργο, λέξ κι' άρχισω κίλας να τραφαινήτη τα παιδάκια μου... Ύστερα μου έλετε εις άπταιστον έλβετικην γλώσσαν:

... Άνθρωπε του Βορρά, είμαι ο βασιλιάς των Νιάμ-Νιάμ... Θα σε ροκανίσω ψητόν, άπάνω κίλας... Μονάχα μια χάρι μπορώ να σου κάνω: Ψητός θέλεις να φαγηθής ή βραστός;

... Λιγάκι ακόμα και θα μ' έπανε μοιόδια από την τρομάρα μου, καθώς είδα μάλιστα πλάι μου κάτι φοβερά, πελώρια μαχαίρια από φινό άτσάλι, με τα όποια θα με κόβαν σε λίγο... Ήμιον έτοιμος ν' άπαντήσω άρες-μάρες, γιατί μονάχα ο Θεός κι' ή ψυχή μου ήξεραν σε τί θέση βρισκόμουν, όπου να!... και πλησιάζει κοντά μου ή κορη του, ή βασιλοπούλα...

... Ήταν μια ξυπόλητη μαύρη καλλονή, καθουρντισμένη απ' το λιπόρ, με κοντά κατσούρα μαλλιά... Με ρώτησε χαμογελάστα εις άπταιστον γαλλικην γλώσσαν:

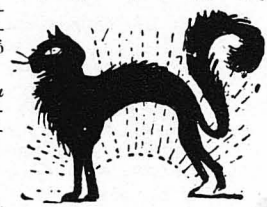
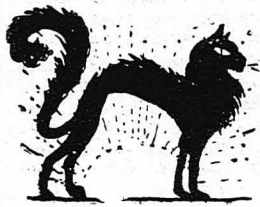
... Ύποφέρω από χιονίστρες... Ξέρεις κανένα φάρμακο; Θέλω έπισης να δω και τη μόδα του Παρισιού... Έχεις μαζί σου κανένα φρι-

πηστε ξμένα! Δεν άκούτε; Γιατί διατάζετε;...

Τρέχει το αίμα... Άχ, κακούργοι! Τα δάκρυα κι' οι θρηνοι μου δεν έμάλαξαν τη σκληρή σας καρδιά;...

Μου πήρατε τον άντρα μου και μ' άφησατε δλομόναχη. Τι να κάμω τώρα εγώ χωρίς αυτόν;... Είμαι χαμένη, άφανισμένη, πεθαμένη!...

Άχ, πόσο σκληρή μάς φάνηκε ή νύχη! Γιατί να βρεθούν τόσα εμπόδια μπροστά μας; Άδυσσος χάσκει άποκάτω μας και θα μάζ καταπιή... Στο ερχόμενο φύλλο θα δημοσιεύσουμε το τέλος των τόσο παθητικών κι' άπελισμένων έπιστολών της Έλσιζας.

γορούνι; ... Φιγορούνι δυστυχώς δεν είχα μαζί μου, μα στο πι και φι της έδωσα μια συνταγή για τις χιονίστρες, που άνακουφίστηκε μονομιάς... Αυτό ήταν ή σωτηρία μου...

... Μου κόψανε άμέσως τα σχονιά μ' ένα πριόνι από έξαιρετικό γυαλιστερό άτσάλι, με περιποιηθηκα όσο μπορούσαν κι' ο βασιλιάς της άλλης μέρα με ρώτησε τι θέλω να του ζητήσω... Ύποκλιθήκα εύλαβικά και είπα:

... Μεγαλειότατε, μου ήτάνει και παραφτάνει που δεν με τραγανίσате... Μόνον, αν έπιτρέπετε, να σας ρωτήσω από που προμηθεύσατε τα άσυναγώνιστα σε ποιότητα και μοναδικά στον κόσμο μαχαίρια και πριόνια που είδα χθές στο καλόβι σας;

... Χαμογέλασε ο μαύρος ήγεμόν έτσι που κόντεπα να το κόψω λάσπη, σαν είδα τα κάτασπρα σαν τσακαλιού δόντια του... Μά σκέφτηκα πως δεν είχα καλά φόβο να δοκιμάσω την κόρη τους και κερτήθηκα... Μου έλετε:

... Το κρατάω μυστικό, μά έσωσεσ την κόρη μου και θα στο πώ. Τα σύνεργα ένεινα που είδες, μαχαίρια και πριόνια, τα φαμερτζικάρει ο γνωστός και παλαιός Οίκος «Πεντεζέξης και Σία», στο Παρίσι... Ή άντράρεσα του είνε: όδός Άρωματηριού της Καλής Έλπίδος, άφιθ, 27 ήβτα.

... Με συγκίνησι τότε όρμισήτηκα ν' άμπερόσω στο μέλλον όλη μου τη ζωή από το πλάσσωμα των προϊόντων του πασιγνώστον στην Ύφρηλο εργοστασίον αυτού, που τα βήθα στα τριόβαλα της Άφρικής και κόντεπα να κάνω τη γνωμμία τους στο κορμί μου, με τρόπο λιγάκι άνάποδο και τραγικό...

... Γι' αυτό λοιπόν, κυρία, δεσποινίδες και κύριοι, σάς παρουσιάζω σήμερα ένα από τα νεότερα και σπουδαιότερα προϊόντα του περιφημου Οίκου «Πεντεζέξης και Σία», δηλαδή μια καινούργια έφευρεσί του.

... Τον περιόμω σογγιά με τις τριανταέξη εύκολίες!! Μάλιστα... Παρακαλώ το σεβαστόν και νοήμον κονον να μη χάσκη, σαν ν' άκούη άπίστευτα πράγματα...

... Δεν σάς μιλώ για φουάρια και για φράσινα άλογα. Θα σας μετρήσω τώρα, ενθές άμέσως, τις τριανταέξη εύκολίες του σογγιά-μιστηριου, του σογγιά-θαύμα και θα δητε μόνοι σας την αλήθεια... Άλλωστε... ίδου το... ρόιδον ίδου και το πήδημα, περικαλώ...

... Ο σογγιά-μιστηριου, κύριοι, έχει λεπίδια με άτσάλι φίνο της Άγγλιας, λαβή από κοκκαλο Γαλλίας και είνε βιδωμένος γερά με βίδες Γερμανίας... Έχει λεπίδι για φρούα, λεπίδι για ροδία, και λεπίδι για τους κάλους... Ίσαμε δύο τρείς εύκολίες...

... Έχει έπίσης άπάνω του τριποτούρι για τις ποτιίτες, κοιμητοήτη για γοβάκια και βελονάκι για δαντέλλες... Κοιτάλακι του καφέ, κονταλάκι της μουσταράδας, μαχαίρια για κονσέρβες και λεπίδι για τα στρείδια... Πηρονάκι για το φρούα, πηρονάκι για σαλιάνια, βροδολόγο και τανάλια... Συλλογή για τα δόντια, ξυλαργία για τ' αυτιά, λεπίδρα για κεφαλοτούρι και λιμίτσα των νυχιών... Ίσαμε δύο 18 εύκολίες...

... Ξυποφάκι, ψαλιδάκι, μουλόβκι, γομαλάστιχα... Ύποδεκάμετρο, πλάι, άναπηρα της βενίνιας και κοργιόνι για τα χείλια... Μη γελάτε, νεαρό μου!... Θα σας χρειαστή για την καλή σας, αν δεν σας χρειάστηκε ακόμα! Σχεφθήτε πως ύστερα απ' το ραντεβούδάκι σας και τις βολτίτες σας στην έρημη και σκοτεινή δενδροστοιχία, θα είνε άπαιρήτο ένα σφάντισμα στα όμορφα χελιάκια της, που τόσο γλυκά τα είχατε βρει προηγουμένως... Καλά αν έχει στην τσαντούλα της το κραγιόν... Αν όμως σάθηξε ή το ξέχασε σπίτι ή το έχασε;... Σάψετε την κατάστασι τότε με τον ύπεροχο αυτόν σογγιά που σας προσέφερω, νεαρό μου κοιμηφούμενε... Λοιπόν, ίσαμε δύο 26 εύκολίες!...

... Σύνεχεια... Έχομε και λέμε: Βουρτσάκι για τα δόντια, βουρτσάκι για τα νύχια, κλαδευτήρι για σταφύλια και τηλεοκόπιο... Μάλιστα, κύριοι!... Τηλεοκόπιο μικρό μέν, αλλά λείον!... Σας άπειλει κάποιος κίνδυνος;... Μη γάνετε καυρό... Άνοιξε το τηλεσκοπάκι αυτό, έτσι όπως κάνω εγώ αυτή τη στιγμή και φάχτε τον όριζοντα τριγύρω σας... Αν είνε κίνδυνος κάπου κοντά σας, θα τον δητε άσφαλώς, άχ! πολύ άσφαλώς, βιας τον βλέπω εγώ αυτή τη στιγμή στο πόσωπο ενός πόλιμου που με μάνισε και μοιχεγεται κατά όδωθε... Δεν έβγαλα άδεια της Έφορείας, κύριοι, και στρίβω άλά γαλλικά ποιη με γαντζώσει, έχω χαριστήμένως τουλάχιστον ότι σας άπέδειξα έμπροκώς πόσο χρήσιμος είνε ο σογγιάς αυτός, ο μυστήριος...

(Ο πλανόδιος μικροπωλητής ερχει στην τάντα του τον σογγιά-μιστηριου, ηηδάει απ' το μόνιππο και στρίβει, κάνοντας την πάμια...

Το νοήμον κοινόν διαλύεται... Ο κ. πόλιμαρ χαμορνεύεται...)

Και στρίβει, κάνοντας την πάμια...